

derbefolkningen, der holder den nede. Alle, der kende noget til Arbejderbevægelsens historiske Udvikling, vide, at det allersværeste for Underklasserne er det første Skridt, naar de skulle frem fra næsten ingen Ting til blot en lille Smule. Ere de først komne i Opdrift, kommer den videre Bevægelse forholdsvis let. Men det første, at faa de allerfattigste, de rigtige Proletarer, med, at faa dem organiserede, det er det vanskeligste. Disse høje Toldsatser paa Livsfornødenheder, Tolden paa Levnedsmidler — Protektionisterne maa ikke glemme, at man kan ikke holde paa Industribeskyttelse og samtidig afvise Landbrugsbeskyttelse, det vilde være ganske uretfærdigt — trykke Befolkningen ned. En saadan Arbejder, med hans lave Løn og dyre Livsfornødenheder, han har ingenting at ofre, han kan neppe ofre et Kontingent til sin Fagforening, derfor er Fagforeningsbevægelsen daarlig dernede, derfor er Lønnen lav. Vi maa prise os lykkelige, at vi her i Landet have en delvis frihandelsvenlig Toldlov, at vort Landbrug er ubeskyttet — vort Landbrug har jo vist, at det kan klare og udvikle sig uden Beskyttelse, i Kraft af Frihandelen —, vi have ikke de dyre Levnedsmidler, og derved er Arbejdslønnen bleven højere, derfor kunne Arbejderne ofre noget til Fagforeningerne, til Sygekasserne, til Arbejdsløshedsforsikring o. s. v. Derfor ere de i Stand til at hæve hele deres Niveau. Arbejdslønnen er højere, og derfor er Arbejderstanden her delvis en anden Stand end i de protektionistiske Lande. (*Lange*: Det er Højres Skyld!). Nej, det er ikke Højres Skyld. Naar Højre ved denne Lejlighed taler med rørende Ømhed for Arbejderne, taler om Kærlighed til Arbejderne og er saa ængsteligt for, at Arbejdernes Lønninger skulle gaa ned, maa jeg stadig sige, som det er sagt saa mange Gange, at i de 25—30 Aar, disse Bestræbelser for at organisere og højne Arbejderstanden have været oppe, har det Parti, som nu er saa ømt paa Arbejdernes Vegne, ikke bestilt andet end modarbejde og bekæmpe dem. To Øre mere til Støberiarbejderne — blot to Øre mere —: Lock-out-Trusel og Klap i hele den protektionistiske Presse! Bifald og Applaus i hele denne Presse, hvor man ellers, naar det gælder Toldloven, naar det gælder Fabrikanternes Interesser, taler rørende om Arbejdslønnen. Det er Sandheden, saaledes er Stillingen!

Den højttærede Finansminister begyndte ligesom at advare os, vilde gøre os

bange for Konsekvenserne af vort eget Forslag. Sæt, at der kom en Tid, sagde han, da det kunde gennemføres! Han maledede, set fra sit Standpunkt, Fanden paa Væggen. Sæt, der kom et frihandelsvenligt, et mere demokratisk Landsting! Det kunde jo være, naar de store Landmænd kom til den Overbevisning, at Korn-tolden var umulig her i Landet, at de saa kunde slaa om og blive krasse Frihandelsmænd. Sæt, at der kom et saadant Flertal i Landstinget, og at man saa tog os paa Ordet — sikken Ulykke, det vilde være, mente han. Vi skulde tage os lidt i Agt! Tyv tror, hver Mand stjæler, siger et gammelt Ord. Naar Ministeren argumenterer saadan, politisk talt, overfor Modstanderne, kunde man fristes til at mene, at det mulig var, fordi han ser paa Politik ud fra dette Standpunkt. Jeg ser nu ikke paa den fra det Standpunkt. Men naar Ministeren var saa tilbøjelig til at underskyde andre saadanne Bevæggrunde, var det maaske, fordi han selv var kendt med en saadan Tanke, at han og hans Parti selv adskillige Gange i deres Oppositionstid have stemt for f. Eks. den kommunale Valgret og adskillige andre Forslag, medens de i deres stille Sind sagde: Gudske lov, vi have endnu Landstinget. Man kunde maaske den Gang have skræmme dem, ligesom den højttærede Finansminister nu vil skræmme os, med at sige: Der kommer vil en Gang et andet Landsting, tag jer lidt i Agt! Det sagde Finansministeren jo til os. Men det var ingen Fanden, han maledede paa Væggen for os. Vi vilde netop hilse et andet Landsting med Glæde, et andet, bedre, mere frihandelsvenligt, mere demokratisk Landsting end det nuværende, et Landsting, der vilde tage det Forslag, vi her fremsætte, vel at mærke, det hele Forslag, og som ikke af et eller andet Drilleri vilde pille en eller anden Sats ud derfra, genere et eller andet Fag ved at foretage en enkelt Nedsættelse i Beskyttelsessatserne — det er maaske det, Finansministeren tænker paa —, men som vilde tage vort Forslag, der er et organisk Hele, som nedsætter Finanstolden, og hvor Nedsættelsen af Raastoftolden og Nedsættelsen af Beskyttelsesstøden staa i Forhold til hinanden, et saadant Landsting vilde vi hilse med Glæde. Vor politiske Hovedanke mod den nuværende Regering er netop, at den intet som helst har gjort for at skaffe os et bedre Landsting end det nuværende, et Landsting, der baade kunde vedtage en mere demokratisk Toldlov, end denne i